

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, **groot Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week 6 francs per jaar.
Twee „ „ „ 4 „ „ „
Een „ „ „ 2 „ „ „
Een blad afzonderlijk 1 1/2 centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 1 1/2 centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikelen vooraan of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, 7 AUGUSTUS.

Van alles wat.

Er is deze week weinig nieuws in den politieke wereld. Van niets anders is er sprak dan van de commissie van het werk en van de betooging welke de socialisten voor den 15^{en} augustus te Brussel inrichten.

Wij hebben reeds meermaals in onze vorige nummers over de werkmans-commissie gesproken. Ziehier in weinige woorden wat dat is.

Het katholiek gouvernement, ten einde de crisis die den landbouw en de nijverheid zoo diep treft te kunnen verzachten, heeft eene commissie, met nijveraars, leeraars en politieke mannen samengesteld, benoemd. Deze commissie is gelast, zittingen in de voornaamste steden van het land te houden om inlichtingente nemen over den toestand van den landbouw en de nijverheid. Meesters en werklieden verschijnen voor haar en leggen er hunne grieven en hunne verlangens bloot.

Als nu de commissie het gansche land zal doorreis hebben en alle mogelijke inlichtingen over landbouw en nijverheid genomen hebben, dan zullen de kamers zich niet hare werken bezig houden. Alle middelen mogelijk om de crisis te verzachten zullen door het katholiek gouvernement in het werk geleid worden en wij zijn zeker dat daaruit de beste vruchten spruiten zullen.

Gij herinnert u nog wel lezers dat de geuzen ook eens een enkwest ingericht hadden. Gij weet wel die felle school-inkwisitie die honderd duizende franken aan het land kostte en die maar alleenlijk goedheid heeft om de burgers de eene tegen de anderen op te hieten. Die geuzen school-inkwisiteurs werden vet betaald; zij aten en dronken deftig op de kosten van de lastenbetalers en tot nu toe hebben wij nog niet kunnen begripen wat het land er bij gewonnen heeft.

Zoo handelen de leden der hedendaagsche werkmans-commissie niet. Zij genieten geene roode duut om hunne werkzaamheden te vervullen; zij leven en teeren op hunne eigene kosten en het is alleenlijk de wil van nuttig aan landbouwer en werkmans te zijn die hen bezigt.

De Postrijder heeft het altijd met reden gezegd: de liberalen kennen niets dan geld en eigenbelang; de katholieken zijn de echte vrienden van landbouwer en van werkmans.

Die socialisten zijn toch aardige mannen. In plaats van de werkmans-commissie in hare taak te helpen en haar werk te vergemakkelijken, hebben die jongens maar een doel, hunne betooging van den 15 augustus te doen lukken.

Wij meenen dat op het oogendijk dat de commissie van het werk hare werkzaamheden voortzet de werklieden den grootsten interest hebben om zich stil te houden. Maar wat doet het welzijn der werklieden als de socialisten? Gerucht maken en zich boven hunnen stand zoeken te verheffen, dat is immers hun eenig doelwit. Het overige laat hen onverschillig. Dat men het niet vergete.

Als men de middelen hoort welke die venten aanpreken om een einde aan de crisis te stellen dan zou men zijnen blik vasthouden van lachen.

De grootste, bijna de eenigste middel welke de socialisten aanduiden om den kwaden tijd doen op te houden is van de mijnen en de fabrieken aan de werklieden te geven en ze door hen op hunne eigene kosten te doen bewerken.

Er is niets nieuws onder de zon, zegt de wijsheid der volkeren. Dit stelsel, welk onze heden-

DE BRUIDSCHAT

(5^e VERVOLG.)

De doctor kon hem slechts met groote moeite volgen en twiifelde nog; doch bij het binnentreden van het kasteel zag hij wel dat Frederic waarheid had gesproken. Men hoorde op alle verdiepingen slechts een kreet: « Mevrouw de Montsabrey is niet dood. » Bevende trad hij hare kamer binnen. Lucile lag op haar bed uitgestrekt, doch hare wangen hadden reeds hare kleur heronnen.

Hare voedster, mast haar gezeten, luisterde naar den adem die op hare lippen zweefde. De pastoor had de geboden der doden gestaakt, om een dankgebed ten hemel te zenden. De dokter greep Lucile's hand en tramen van vreugde stroomden over zijn gelaat.

— Ja, mijn God, tiep hij uit, zij leeft!
Julvrouwe de Montsabrey wendde het hoofd om, zette groote oogen en beurtelings doctor en pastoor aanziende, zegde zij op vriendelijken toon:
— Zijt gij het, mijne vrienden?

De crisis die hare dood had kunnen zijn, was hare redding; de sluier die haar begrip van de wereld der levenden scheide was nu gescheurd.
Door deze inspanning van eenige oogenblikken uitgeput, viel Lucile weder op haar rustbed neder.

— Waar is mevrouw de Montsabrey? vroeg Frederic; waar heeft haar schoonbroeder haar gebracht? Wij moeten haar eene bode zenden.

De doctor nam hem bij den arm en leidde hem aan een venster; de pastoor volgde hem.

daagsche socialisten ophemelen, is over eenige jaren in Engeland geprobeerd geweest en het heeft maar eenen heelen slechten nival voor de werklieden gehad. Luistert liever.

En zekere heer Warrington, bezit in het noorden van Engeland verscheidene zeer schoone koolmijnen. Over een jaar of vier werden zijne werklieden door eenige socialisten opgehitst, en begonnen geweld te klegen over de al te groote winsten welke, volgens de socialisten, M. Warrington inpalmde zonder ze met zijn werkvolk te deelen.

M. Warrington, die een oprechte vader voor zijne werklieden is, had hun schoon te zeggen dat eene erge crisis op de nijverheid drukte, en dat hij zich zelf groote opofferingen moest getroosten om de exploitatie der mijnen te kunnen voortzetten, niets te doen, zijne opgehitste werklieden wilden naar niets luisteren.

M. Warrington stond hun een ziele vriend te worden, opdat zij ze voor eigen rekening zouden exploiteeren.

De koolmijners zetten zich moedig aan 't werk, zij arbeidden later dan gewoonte; doch na eenigen tijd, ziende dat de winst niet op de hoogte van hunnen arbeid was en hunne verwachting niet beantwoordde, kwamen zij M. Warrington bidden en smeekten dat hij den koolpat, dien hij hun zoo middadig afgestaan had, toch zou willen terugnemen.

Sinds dien tijd bestiert M. Warrington opnieuw zelf zijne koolmijnen tot groote voldoening zijner werklieden. Socialisten zijn er onder deze laatste niet meer, omdat zij bij ondervinding weten wat rekening men houden mag van de opzittingen en de schoone beloften der socialisten.

Wij vinden dat deze proefneming zeer besluitend is en wij denken dat onze socialisten goed zouden doen met dit overzeesch voorbeeld te overwegen, vooral eer het stelsel alhier ten lande in te brengen.

Maar spreekt die menscheit van redeneeren?

Ge weet wel lezers dat een der bijzonderste verlangens der geuzen partij de verwerdlijking der scholen is. De fransche liberalen hebben dit stelsel op eenen grooten voet ingericht. Millioenen en millioenen heeft het aan de republiek gekost en de uitslag heeft precies niet op de verwachting der inrichters geantwoord.

De Postrijder is nog al wat smellefaar van natuur. Over eenige dagen heeft hij de statistieken der fransche rechtbanken ontvaangen en ziehier wat hij er in gevonden heeft.

In 1870, verschenen er voor de fransche rechtbanken 2,658 beschuldigden van onder de zestien jaar en 6,982 van zestien tot een-en-twintig jaar.

In 1885 waren de lagere-fransche scholen gansch vergezucht en deze vergezucht had het land duizend miljoenen gekost. 't Is voor niets gelden niet ziet.

Zoudt gij wel raden, lezers, tot welk cijfer het getal der beschuldigden toen geklommen is? Er verschenen verleden jaar voor de fransche tribunaalen 6,587 beschuldigden van onder de zestien jaar en 25,319 beschuldigden van zestien tot een-en-twintig jaar. Een schoon ding niet waar, de verwerdlijking der scholen?

En zeggen dat er hien menschen waren die dat zellde ding in België wilden invoeren. Gelukkig dat de kiezers dien ganschen inovertel weggebesseld hebben. Wij hadden anders iets schoons gezien!

Hoe dikwijls hebben wij in de geuzen gazetten niet gelezen dat de katholieken de vijanden der Grondwet zijn? Twintig al te helen wij die leuzen weerlegd en no dats werpen de liberalen ze ons geregeld naar het hoofd. Zieher een nieuw bewijs

— Zij is gerd, zegde de doctor stil; zij is gerd, dat hoop ik en geloof het ook, en echter zou ik er toch niet voor instaan. Een bode zenden? hoe, denkt ge er aan? Zoo te het mel Lucile weder tot zich nam, zo mevr. de Montsabrey hare dochter tweemaal verloren hebben. Laat ons wachten tot dat hare vertrijven zeker en volkomen is, en haar dan terugroepen. Het hart der moeder moeten wij sparen en haar niet eene vroegtijdige vreugde schenken, die met wanhoop zou kunnen eindigen.

Frederic en de pastoor blijkten dezen raad. Na verloop van eenige dagen was Lucile's herstel zeker. Met de gezondheid was ook het verstand gekomen; hare vermogens hadden hunne kluisers verbroken, de gedachte had haren loop gevonden. Men behoeft niet meer te arzenen; doch toen de bode zou vertrekken, kwam er op het kasteel een brief van den burggraaf de Montsabrey, die behelste dat hij met zijne schoonzuster naar Italië vertrok. Nu schreef de doctor zonder uitstel naar Rome, Napels en Florence; en twiifelde niet dat mevrouw de Montsabrey voor het einde der maand teruggekeerd zoude zijn.

Lucile's herstel ging met rassche schreden vooruit. Naarmate hare krachten herbeelden, ontloek haar begrip. Gelijk een grond, die nog onbeploegd was gebleven, bracht zij zonder inspanning en in oversloed vruchten voort, wier vrucht allen verbaasde. De pastoor, de doctor en Frederic verlieten haar niet en wediervaren in lust en iver om voor haar te zorgen; 't was een treffend tafereel, die drie mannen met de behoedzaamheid en teederheid eener moeder over dat meisje te zien waken. Ieder der drie trouwe wachters trok, naar zijne vermogens, van deze wonderlijke opstanding partij.

Alhoewel men den winter naderde, werden vlakten en heuvelen nog door menigen zonnestrak begroet. De doctor legde mevrouw de Montsabrey de natuur uit, die zij tot heden toe slechts

bij te voegen aan al degene welke wij reeds aangehaald hebben.

De provinciale raden van Henegouwen en van Luik, waarin de liberalen in meerderheid zijn, hebben den wensch uitgedrukt van weldra de Grondwet te zien veranderen. Alleen de katholieke leden der provinciale raden hebben zich tegen dit voorstel opgezet. Doktrinairen en radicalen geven zich de hand om onze Constitutie ten hunnen voordeele te verbeteren.

Welk beter bewijs kunnen wij verlangen van hetgeen de geuzen van het land zouden maken indien zij opnieuw aan het bewind geraken? Gelukkig zullen zij er nog langen tijd van afblijven!

Het tongerssch geuzenblad wil de zusters van liefde uit de hospitalen verdrijven. Overal waar zij kunnen en durven, handelen de geuzen op dezelfde wijze.

Ze vervangen de begijnen door... ja door wie? Wij laten onze lezers oordeelen:

Over zoo wat een jaar, veroordeelde het assisenhof van Seine en Marne eenen grijsaard, voor moordpoging op een zeker meisje Arbelot.

Voor het meisje Arbelot, dat uit een verdacht huis kwam, had de grijsaard zijne eerlijke familie verlaten, en de jaloesheid had zijnen arm gewapend.

De Arbelot gemas. Maar, weinig daarna, werd zij, door het tribunaal tot 5 maanden gevangenoordelde, — wegens diefstal.

Hare deltigheid en hare eerlijkheid aldus dubbel bewezen zijnde, — werd zij benoemd door de geuzen van daar, tot *werdlijke ziekenzuster* in een hospital te Parys.

Voor zulke schepsel hebben de zusters van liefde moeten plaats maken!

Wat denkt het Tongerssch geuzenblad er over?

Ilet gaat weeral vakantie worden en de tijd is weer daar dat de ouders zich zullen vragen welke school zij zullen kiezen om aan hunne kinderen het onderwijs en de opvoeding te geven.

Wij meenen dat de ondervinding lang genoeg geduid heeft. Er is vandaag geen enkel katholiek in België die geloof geeft aan de onzijdigheid van het liberaal onderwijs. Er is geen enkel verstandige liberaal die er ooit het minste geloof aan gecheet heeft. Hier en daar is wel zoo een van die slimmigen, ge weet wel, die zich nog door het groot woord van onzijdigheid laten verleidt; maar het getal van die lieden vermindert gelukkiglijk alle dagen.

De Postrijder, die zoo wat overal door de wereld loopt, bevond zich over eenigen tijd te Bergen (Mons) hoofdplaats der provincie Henegouwen. Dien dag had te Bergen de begrafenissen plaats van zekere jufvrouw Emma Popelin, bestierster van het stedelijk instituut der jufvrouwen.

Deze onderwijzeres had geleefd als vrijdenkster, zij had als vrijdenkster de meisjes onderwezen en zij was als vrijdenkster gestorven. Degene die haar naar hare grafkuil vergezonden, konden in volle waarheid deze klassieke spreek herhalen: « Zij is gestorven zooals zij geleefd heeft, hare dood is de werklank van haar leven. » 't moest waarachtig een schoon levenje geweest zijn, dat bekrond werd door zulke schoone dood.

Maar voor dit graf zonder kruis dat te Bergen gesloten werd op de overlijfsact van deze middel-onderrijzeres, vragen wij aan alle liberalen die nog eenig gevoel van godsdienst bewaard hebben: « Is dat de dood die gij voor u zelve zoudt verlangen? Is dat de dood die gij eens zoudt wenschen aan uwe vrouw en aan uwe kinderen? En gij, christene moeders, indien uwe zonen en

daar zaken vindt, die niet zoo geheel onwaardig zijn om den menschelijken geest bezig te houden. Ook bracht hij een rijk aanbod in de werkzaamheden van den dag en de gesprekken van den avond. Lucile luisterde naar hem, zij hing aan zijne lippen en besamde alles wat hij zegde.

Ongetwijfeld was dit een heerlijk leven voor onze jongelien held. Des morgens vertrok hij met St-Maurice, hield zich aan de woning van den doctor op, waarna beiden zich naar het kasteel begaven.

De winter bezit schoonheden, die de stadhouwer niet kent. Dat landschap bleef bekoorlijk onder zijn hermeippen mantel, en de bosschen met ijzel overdekt, hadden in den nevel een tooverachtig aanzien.

Wanneer zij hare vrienden van verre zag aankomen, liep Lucile hen in bont gewikkeld te gemoet; nauwlijks kraakte de sneeuw onder hare teedere voetjes of dan vloog de dag in aangename uren om er trad Frederic des avonds het dorp weer binnen, in gezelschap van den goeden pastoor, wiens lever door het strenge jaargetij niet verkannde.

Wie had, met eenige dichtertelijke verbeelding beschouwen, het lot van dezen jongeling niet bemid? Zijne dagen met een aanblijvend wezen doorbrengen, 't welk, door een zeldzaam voorrecht, de onschuld der kinderjaren met de bevaligheid der jeugd paarde; het ontwaken der ongelukkige ziel bijwonen; de vlucht van haar begrip bewaken en richten; het eerste kloppen van haar hart bespielen en openruken, dat alles was eene heerlijkheid taak en, zonder twijfel, een leven vol zielgenot. En nochtans besloot Frederic zich van dien heerlijksten droom los te rukken, dewijl hij eindelijk het gevaarlijk van dien omgang begon te begrijpen... Hij was te arm, en Lucile was te aanzienlijke familie, dan dat hij er ooit aan denken mocht haar zijne hand aan te bieden. Waartoe zou hem die stels-toenemende gemeenheid, die wederkerige liefde, die geene bekentenis behoefde, leiden? Was het geene

uwe dochters u door eenen wreeden slag ontrukt werden, zou uw lijden niet duizendmaal verhoogt worden van ze op deze wijze te zien vertrekken?

Hoe groot, ouders, is dat uwe verblindheid, van uwe kinderen aan zulke meesters en meestersen toe te vertrouwen.

Wij kennen ouders die voor al het goud der wereld hunne jonge kinderen niet zouden toevertrouwen aan een dienstmeid of eene kindermeid van lichte zeden. Waarom zich dan minder streng toonen wanneer deze kinderen den ontdornd bereiken om naar de school te gaan, wanneer zij nog gevoeliger zullen zijn aan de indrukken van het woord en van het slechte voorbeeld?

Indien de godsdienstige geest niet in de school heerscht, zal deze niets anders voortbrengen dan kinderen zonder godsdienst. Indien de kinderen in de school voorbeelden van ongodsdienstigheid krijgen, dan zal er uit de school niets anders voortkomen dan eene godlooze generatie. Dat noemen de geuzen een *onzijdig* onderwijs; maar dat onzijdig onderwijs leidt tot eene onzijdige dood gelijk die van mevrouw Emma Popelin, *regente de l'Institut communal de filles a Mons.*

Dus, ouders, gij moet weten wat er u te doen staat, bij het heropenen van het aanstaande schooljaar.

De brusselsche korrespondent der *Gazette de Liege* bespreekt de waarschijnlijke toelating der socialistie manifestatie volge-onderrijze:

« Indien men gelijk heeft gehad, de betooging van 15 juni te verhoeden, waarom zou men dan die van 15 augustus toelaten? Er is geene enkele wijziging gekomen in de houding der werklieden, die altijd gereed zijn, om in opstand te komen; wel in tegendeel.

« Geloof niet aan de zekerheid, dat de orde niet meer zoo brutaal gestoord zal worden; de socialistische propaganda zal onverpoosd haren weg voort. *De Peuple en l'Avant* worden in alle groote werkmanscentrums in menigte verspreid; er bestaat eene revolutionnaire irrichting, die machtig en dreigend, en daarbij volledig is, dit heeft onder andere de advocaat general in de zaak der brandstichters van Roux openlijk erkend, en deze voert er zelfs bij, dat de betrekking met de vreedende revolutionairen geen geheim meer is.

« Wat te Amsterdam gebeurde, moest de overheden nogtans doen nadenken. Een vijftigtal doden, honderd gekwetsten, barrikaden, opgebroken straten, voortig politie-agenten gekwetst, moorddadig gewervuur, en boven dat alles de roede vlag, is dit geene herhaling der tooneelen van 1848?

« En daar was de overheid ook verantwoordelijk voor de orde! Daar beschouwd de opperhoofden der politie, de socialisten van een soort van minachting, en vroegen zij niet liever dan hen tot reden te brengen; men ziet hoe hun dat gelukt is.

« Wie zal er nu, te midden der feesten van 15 augustus voor de orde verantwoordelijk zijn, wanneer die onderbroken worden door eenen inval van 50 tot 100 duizend werklieden?

« En welken aanblik zal die inval opleveren, wanneer zij hunne roode vlaggen zullen ontploopen maast de nationale, die wij mistaken? Nu roeds noemt Bismark ons een demokratennest; welke naam zal hij ons daarna geven? »

Volgens de *Peuple* hebben de beschuldigden van Baudoux geene demokratie advocaten gevonden, om hen te verdedigen.

In die gevallen hebben de beschuldigden zich verplicht gezien, katholieke advocaten te vragen. Het volk opzien, dat gaat; maar als het volk moet verdedigd worden, draait men het den rug.

De liberale gazetten kunnen maar niet vertoeren dat M. Beernaert eenen omzendbrief aan de andere ministers gezonden heeft om deze tot de grootste spaarzaamheid in hunne verschillende besturen aan te waken.

Wij verstaan deze granschap der geuzen wel. Toen de liberalen aan het roer waren handelden zij zoo niet. Het geld der lastbetalers aan deur en vensters uitwerpen om hunnen onnoezelen partijlast te voldoen dat was in twee woorden het politiek dat de liberalen volgden.

Ook kregen de kiezers er gauw genoeg van en zij gaven nu die geuzen geldverkwisters eenige van die huizen waarvan wij nog nooit een voorbeeld in onze vaderlandsche geschiedenis gehad hadden.

Wat er ook van zij, het land nucht het gouvernement toe, zoo goed de intristen der lastbetalers ter harte neem en dat met zoveel zorg al zijne kiesbeloften volbrengt.

Wat zullen wij nog hooren eer wij van onderdom sterven? De dagbladen melden dat een farceur zich voor razend heeft doen doorgaan, en alzoo er in gelukt is zich, op kosten zijner gemeente, naar Parys te doen sturen.

Onnoedig te zeggen dat eens te Parys aangekomen, onze kluchtspeler van zijne razernij afgezien heeft om op zijn gemak de schoonheden der groote stad te gaan bewonderen.

Stads- & provincie nieuws.

De *Monten* bevat de tafels der bevolking van België op den 31 december 1885.

Wij lezen daarin dat de bevolking der provincie Limburg bestaat uit 218,951 inwoners, waarvan er 111,547 zijn van het mannelijk en 107,404 van het vrouwelijk geslacht.

De bevolking van het arrondissement Tongeren bedraagt 82,788 inwoners, waarvan 42,004 mannelijk en 40,784 vrouwelijk.

De stad Tongeren heeft 8671 inwoners waarvan 4928 van het mannelijk en 3743 van het vrouwelijk geslacht. Het getal der vrouwen oversteft dus in onze stad van 615 dat der mannen.

Geboortende het jaar 1885 beliep het getal geboorten 257, waaronder 94 mannen en 145 vrouwen. Er werden 80 huwelijken ingezegend; het getal der sterften bedroeg 151 waarvan 80 mannelijke en 71 vrouwelijke.

Ziehier de bevolking der gemeenten van het arrondissement Tongeren op 31 december 1885.

Gemeente	Mannen	Vrouwen	Totaal
Allen	1,351	1,348	2,699
Basheers	75	64	139
Bassenge	522	555	1,077
Berg	250	209	459
Berlingen	150	114	264
Beverst	457	419	876
Bilsen	1,517	1,189	2,706
Bommershoven	285	249	534
Boorsheim	570	498	1,068
Bronckhove	164	147	311
Caune	471	501	972
Cottressem	650	624	1,274
Cutteveven	46	64	110
Eben-Emael	807	791	1,598
Eygelensden	521	456	977
Eysden	502	271	773
Fall-Mheer	358	605	963
Fologne	185	256	441
Froeren	274	249	523
Gellik	520	514	1,034
Groenels-Elderen	180	145	325
Gors-op-Leeuw	250	209	459
Gossoumont	152	114	266
Gottem	91	112	203

dwaaheid op zulk een gevaarlijk weg nog verder heen te dolen?... Terwijl zij gezond verstand hem aanbeval zich te verwijderen, riep ook zijn werk hem dringend naar Parys terug. Zijn besluit was dus weldra genomen.

Op zekeren avond dat zij allen bijeen waren, kondigde Frederic zijn vertrek aan en nam van Lucile afscheid. Het meisje verbleekte en zweeg. Ook beide broeders begrepen, ofschoon niet zoo juist als Frederic, het gevaarlijke van zijn toestand, en ofschoon zij hem weder lief hadden, zochten zij hem niet terug te houden.

« Is het werkelijk waar? » zegde Lucile indelk met eene gesmoorde stem, waarin hare onrust maar al te duidelk doorstraalde; spoeakt ge in ernst? Gaat ge heen, en waarom? Wat ontbreekt u dan? Ge zigt dus niet gelukkig bij ons? Ge hebt dus uwe vrienden niet lief?

« Ik moet vertrekken, antwoorde Lucile; zo te leven is een geluk dat met voor mij is weggelegd.

« Hij heeft gelijk, mijn kind, » zegde de pastoor, iedereen hier beneden heeft plichten te vervullen; ledigheid past niet voor zijnen leeftijd.

« Mijnheer Frederic, hernam Lucile en wierp een saecnden blik op hem, wacht ten minste de terugkomst mijner moeder af.

« Zijne plaats is niet mijns, » zegde de doctor; het zou haatzuchtig zijn hem langer hier te houden. Hoe menige dag is er voor hem verloren gegaan! Zijn arbeid is schitterend geweest en nu is de tijd daar om zijne beloften elders te houden.

« Vastwel, mijne vrienden, sprak Frederic opstaande en drukte beurtelings Lucile, den doctor en den pastoor de hand, vaarwel! Denk nu dan eens aan mij; wat mij betreft ik zal steeds aan u denken. Bij u heb ik de schoonste dagen mijns levens doorgebracht, dat zal ik nooit vergeten. Weest gelukkig, God moge u alle vreugde schenken die gij verdient!

(Wordt vervolgd.)